

Arrest

nr. 145 879 van 21 mei 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 12 januari 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 december 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 januari 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 11 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DE SCHUTTER, die loco advocaat M. GROUWELS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 10 juni 2014 een tweede aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van zijn Belgische vader (bijlage 19ter).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 3 december 2014 een beslissing tot weigering van verblijf van meer

dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoeker werd hiervan op 11 december 2014 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 10.06.2014 werd ingediend door:

Naam: E.(...) M.(...)

Voornaam: M.(...)

Nationaliteit: Marokkaans

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn (...) beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)'

Betrokkene heeft onvoldoende aangetoond in het verleden ten laste te zijn van de referentiepersoon.

Er worden volgende bewijzen voorgelegd:

- 'attestation de non-assujettissement à impôt sur le revenu au titre des revenus fonciers / taxe d'habitation et taxe de services communaux n° 1513' dd. 24.07.2014. Dit attest werd afgeleverd op vraag van betrokkene op basis van zijn persoonlijke verklaringen, en wordt dan ook aanzien als een verklaring op eer. Echter, gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden, kan deze niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene

- bankdocumenten BNP Paribas Fortis waaruit blijkt dat de referentiepersoon in de periode januari-augustus 2014 maandelijks €200 stortte aan de referentiepersoon. Er dient opgemerkt te worden dat deze stortingen pas werden opgestart na de weigering van de vorige aanvraag gezinshereniging (bijlage 19ter dd. 29.05.2013, bijlage 20 dd. 22.11.2013, aan betrokkene betekend op 02.12.2013), louter met het oog op de indiening van de huidige aanvraag gezinshereniging

De bewering van de advocaat van betrokkene dat hij sedert 2010 op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is vindt slechts gedeeltelijk ondersteuning in het administratieve dossier van betrokkene.

De woonstcontrole die werd uitgevoerd in het kader van de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dd. 20.08.2010 toont inderdaad aan dat betrokkene op dat moment bij de referentiepersoon woonachtig was. Echter, het volgende spoor dat betrokkene op dit adres verblijft dateert van 08.11.2012 (betekening van de onontvankelijkheidsbeslissing in de aanvraag 9bis). Betrokkene werd niet officieel ingeschreven op dit adres; dit gebeurde pas op 29.05.2013, in het kader van de eerste aanvraag gezinshereniging.

Er dient vermeld te worden dat een loutere domiciliëring op hetzelfde adres dan de referentiepersoon, geen afdoende bewijs is dat betrokkene in het verleden effectief financieel ten laste was van de referentiepersoon. Het gegeven dat betrokkene in deze periode (02.08.2013-18.11.2013) werkzaam was en een eigen inkomen had, toont het tegendeel aan.

Tevens blijkt uit het geheel van het dossier, zowel de eerdere pogingen van betrokkene om verblijfsrecht in België te bekomen via andere kanalen, als de doelbewuste acties van betrokkene sedert eind 2013, zijnde het stopzet- ten van bovenvermelde tewerkstelling en het niet heropstarten ervan, en het opstarten van een beperkte steuncarrousel, dat betrokkene zich sedert eind 2013 — begin 2014 moedwillig en artificieel in de positie 'ten laste' heeft

geplaatst, met als enige doel het bekomen van een verblijfsrecht in België.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat hij geen aanspraak kan maken op enige

verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981.

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel van zijn synthesememorie voert verzoeker de schending aan van artikel 28 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht (hierna: WIPR), van de artikelen 40ter juncto artikel 40bis en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker stelt in zijn synthesememorie het volgende:

“1.

Verweerder stelt in de bestreden beslissing dat verzoeker niet aantoont dat hij in het verleden ten laste was van de referentiepersoon aangezien:

- het bijgebrachte attest van de belastingsdiensten van Nador opgesteld is op basis van een verklaring op eer waarmee geen rekening kan worden gehouden, aangezien deze “niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid” getoetst kan worden;

- de bewijzen van geldstortingen pas werden opgestart in januari 2014, na de vorige weigering van de aanvraag gezinshereniging, “louter met het oog op de indiening van huidige aanvraag gezinshereniging”

- de bewering van verzoeker (via de brief van zijn advocaat) dat hij sedert 2010 op het adres van zijn vader in België woont slechts gedeeltelijk steun vindt in het administratief dossier, en dat “een loutere domiciliëring op hetzelfde adres dan de referentierpersoon, geen afdoende bewijs is dat betrokkene in het verleden effectief financieel ten laste was van de referentierpersoon.”

- verzoeker was in de periode 02.08.2013-18.11.2013 werkzaam en had een eigen inkomen, hetgeen zou aantonen dat hij niet ten laste was van zijn vader;

- “Tevens blijkt uit het geheel van het dossier, zowel de eerdere pogingen van betrokkene om verblijfsrecht in België te bekomen, als de doelbewuste acties van betrokkene sedert eind 2013, zijnde het stopzetten van bovenvermelde tewerkstelling en het niet heropstarten ervan, en het opstarten van een beperkte steuncarroussel, dat betrokkene zich sedert eind 2013-begin 2014 moedwillig en artificieel in de positie ‘ten laste’ heeft geplaatst, met als enige doel het bekomen van een verblijfsrecht in België.” Verweerders kritiek kan niet worden weerhouden.

2.1

Met betrekking tot het attest van de belastingsdiensten van Nador wijst verzoeker er op dat uit de lezing van verweerders bezwaren met betrekking tot dit document (nl. dat het is opgesteld op basis van verzoekers eigen verklaringen) kan worden afgeleid dat verweerder enkel de bewijskracht van het document in twijfel trekt, maar de geldigheid van het document naar Marokkaans recht niet betwist.

Verweerder moet echter logisch zijn met zichzelf: indien de geldigheid van het document naar Marokkaans recht wordt erkend, dan strekt het document ook tot bewijs van de feiten die er in vastgesteld staan, overeenkomstig het artikel 28 Wetboek Internationaal Privaatrecht, dat luidt als volgt:

“§ 1. Een buitenlandse authentieke akte strekt in België tot bewijs van de feiten vastgesteld door de buitenlandse overheid die de akte heeft opgesteld, indien zij tegelijk voldoet : 1° aan de voorwaarden die deze wet stelt aan de vorm van de akten; en 2° aan de voorwaarden voor de echtheid ervan volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld. De vaststellingen gedaan door de buitenlandse overheid worden niet in aanmerking genomen voorzover zij een gevolg zouden hebben dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. § 2. Het tegenbewijs van de feiten vastgesteld door de buitenlandse overheid mag met alle bewijsmiddelen worden aangebracht. “

Verweerder betwist immers niet dat aan de voorwaarden van de Marokkaanse wet inzake de vorm van de akten wordt voldaan, en evenmin aan de voorwaarden van de echtheid van het document volgens het Marokkaanse recht. Nochtans kan het tegenbewijs hiervan door verweerder met alle middelen van recht worden geleverd.

Hoe dan ook wijst verzoeker er op dat, ook al heeft hij inderdaad op eer verklaard dat hij geen eigendom bezit, de Marokkaanse autoriteiten alleszins bevestigen dat hij geen taks op onroerende goederen betaalt, noch een taks op bewoning of een taks voor de gemeentelijke diensten. De verklaring van de autoriteiten is een vaststelling dat verzoeker deze taksen niet betaalt, en is dus niet gebaseerd op verzoekers eigen verklaringen. Dit betekent dus dat de Marokkaanse autoriteiten alleszins niet op de

hoogte zijn van het bestaan van een onroerende eigendom van verzoeker in Marokko. Het schept aldus op zijn minst een vermoeden van het feit dat verzoeker inderdaad geen onroerende goederen heeft in Marokko.

Nu verweerder bovendien niet betwist dat verzoeker sinds 1986 voor het grootste gedeelte van de tijd zonder wettig verblijfsstatuut doorheen Europa gezworven heeft zonder naar Marokko te zijn teruggekeerd, kan bovendien evenmin worden ingezien hoe verzoeker in staat zou zijn geweest om een onroerend goed in Marokko te verwerven. De vraag is dan ook op welke andere manier verzoeker zijn onvermogenheid kan bewijzen naar Marokkaans recht. In het arrest Jia (C1-05, paragrafen 41 en volgende) van het Hof van Justitie wordt uitdrukkelijk gesteld dat bij gebrek aan precisering in de richtlijn (en overigens evenmin in de omzetting in de Belgische wet) van de voor te leggen documenten om zijn onvermogenheid te bewijzen, dit met elk bewijs kan gebeuren. Het voorgelegde document is dan ook minstens een begin van bewijs van verzoekers onvermogenheid in Marokko.

De Europese Commissie wijst er in de "Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad" van 02.07.2009 (COM (2009) 313) hoe dan ook op dat het feit dat men ten laste is van een familielid een "feitelijke situatie" betreft, en dus geen hypothetische. Zelfs indien verzoeker in zijn herkomstland een eigendom zou hebben, quod non, kan hij niet verondersteld worden deze te verkopen om niet meer ten laste te zijn, aangezien hij aantoonde dat hij al sedert 2010 feitelijk ten laste is.

Zodoende is het voorgelegde attest een element dat ten overvloede aantoonde dat verzoeker ten laste is van zijn vader.

De geciteerde Jia-rechtspraak en uiteraard ook de mededeling van de Europese Commissie heeft betrekking op de bepalingen uit de richtlijn die naar Belgisch recht werden omgezet in het artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. In casu dient weliswaar toepassing te worden gemaakt van het artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, doch aangezien deze laatste bepaling met betrekking tot de voorwaarden waaronder familieleden van Belgen recht hebben op gezinshereniging, en met betrekking tot de voorwaarden waaronder dit kan gebeuren – behoudens enkele bijkomende voorwaarden- voor het overige integraal verwijst naar het artikel 40bis Vreemdelingenwet, moet worden aangenomen dat de rechtspraak omtrent het "ten laste zijn" eveneens van toepassing is voor aanvragen op grond van het artikel 40ter Vreemdelingenwet.

Door het stuk niet in overweging te nemen schendt verweerder het artikel 40ter juncto artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

2.2

In zijn verweernota stelt de verwerende partij:

a) een verklaring op eer kan niet op haar feitelijkheid worden getoetst. Dit argument werd al opgeworpen in de bestreden beslissing, doch thans wordt dit argument geïllustreerd met verwijzing naar rechtspraak. Nochtans bestaat er ook rechtspraak die stelt dat verklaringen op eer niet ipso facto moeten worden uitgesloten (RvV 28 april 2008, T.Vreemd. 2008, 289). Hoe dan ook gaat het in de door verweerder geciteerde rechtspraak telkens om verklaringen die door een verzoekende partij zelf zijn afgelegd, of om attesten van een buitenlandse autoriteit die zijn afgeleverd louter op de verklaring van een verzoekende partij. In casu gaat het echter om een attest waarin vastgesteld en bevestigd wordt door de Marokkaanse autoriteiten dat verzoeker niet onderworpen is aan een taks op onroerende goederen, noch op bewoning of op gemeentelijke diensten. Het betreft dus niet een loutere verklaring op eer, zodat de vergelijking met de door verweerder geciteerde rechtspraak mank loopt

b) verweerder stelt dat het beroep op artikel 28 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht niet dienstig is maar laat na toe te lichten waarom dit zo zou zijn.

c) Verweerder stelt voor het eerst in zijn nota met opmerkingen, en niet in de bestreden beslissing, dat uit het arrest Jia van het Europees Hof van Justitie (referenties: zie hierboven) moet afgeleid worden dat verzoeker moest aantonen dat hij in het land van herkomst al ten laste was van zijn vader, en dat het niet volstaat dat hij in België ten laste is van zijn vader. Verzoeker betwist deze interpretatie van het arrest Jia. Verzoeker meent evenwel dat om de volgende 2 redenen de leer van het arrest Jia, minstens de gevolgen die het bestreden arrest er uit trekt, op hem niet van toepassing is:

c.1.

Uit het feitenrelaas in het arrest Jia (punt 17) kan afgeleid worden dat Jia, van Chinese nationaliteit, Zweden binnen kwam op 13 mei 2003 en op 7 augustus 2013 in dat land een verblijf van meer dan 3 maanden aanvraag als zijnde ten laste van haar Chinese zoon en van diens Duitse echtgenoot, echtgenoot dat in Zweden verblijf had. Jia vroeg bijgevolg verblijf als zijnde ten laste minder dan 3 maanden na haar aankomst in het land waar haar zoon gevestigd was.

De toestand van verzoeker is geheel anders, daar hij al sedert de leeftijd van 9 jaar, sinds 1978 (!) niet meer in Marokko woont, hetgeen als zodanig niet wordt betwist door verweerder. Zoals aangegeven in het feitenrelaas heeft verzoeker tot 1986 de middelbare school in België doorlopen en heeft hij nadien jarenlang illegaal door Europa gezworven. Sinds 2010 verblijft hij opnieuw onafgebroken op het Belgisch grondgebied, en is hij ten laste van zijn vader (behoudens een korte periode van drieënhalve maand van

02.08.2013 - 18.11.2013, waarin hij werkte op basis van een tijdelijk wettig verblijf dat hij kreeg n.a.v. een eerdere aanvraag gezinshereniging).

Rechtsoverweging 37 in het arrest Jia luidt als volgt:

“Om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de echtgenoot van een gemeenschapsonderdaan te zijnen laste komen, moet de lidstaat van ontvangst beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien. De noodzaak van materiële steun moet in de lidstaat van oorsprong of van herkomst bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan”.

In rechtsoverweging 35 van het arrest Jia wordt verwezen naar de arresten Lebon en Zu en Chen, om te stellen dat:

“Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van ‘ten laste’ komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de gemeenschapsonderdaan die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid of door diens echtgenoot”.

Wat essentieel is in al deze arresten is dat de vreemdeling die het verblijf aanvraagt materieel ten laste is van de Unieburger en niet in zijn essentiële behoeften kan voorzien, op het ogenblik van de aanvraag. Het is ook daarom dat verzoeker in het verzoekschrift van 12.01.2015 naar het arrest Jia had verwezen. Noch in Lebon, noch in Zu en Chen werd vereist dat de aanvrager aantoonde dat hij in het land van herkomst deze afhankelijkheid had; de aanvragende persoon ten laste woonde integendeel sedert geruime tijd bij de rechtgevendende persoon in het gastland, net zoals in het geval van verzoeker. In Jia spreekt het Hof over “in de lidstaat (wellicht wordt bedoeld “staat” vermits China geen lidstaat is) van oorsprong of van herkomst” omdat Jia net vóór het indienen van haar aanvraag uit haar land van herkomst kwam; het is daarom dat het Hof stelt “van oorsprong of van herkomst op het moment dat”.

Stellen dat een vreemdeling die sedert jaren in het gastland ten laste is van de Unieburger moet aantonen dat hij in het land van herkomst ten laste was van de Unieburger, is een conclusie trekken uit het arrest Jia die er niet in staat. De situatie van verzoeker die als kind in 1978 mee migreerde met zijn vader naar België en thans sedert zeker 5 jaar bij zijn Belgische vader verblijft is zo verschillend van de situatie van Jia, dat het arrest niet van toepassing is daar waar het vereist reeds in het land van herkomst afhankelijk te zijn. Voor zoveel als nodig wijst verzoeker er nog op dat moeilijk kan betwist worden dat verzoeker in 1978 voorafgaand aan zijn aanvraag gezinshereniging met zijn vader, ten laste was van zijn vader.

Weliswaar heeft het Hof in zijn arrest Reyes van 16 januari 2014, C-423/12, rechtsoverweging 22, herhaald dat de noodzaak van materiële steun in het land van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat de aanvrager verzoekt zich bij de Unieburger te mogen voegen. Maar uit het feitenrelaas blijkt dat Reyes net zoals Jia zopas in de lidstaat van verblijf van de Unieburger was aangekomen op het moment van de aanvraag. Uit Reyes kan bijgevolg niets anders geconcludeerd worden dan uit Jia. Overigens was in Reyes niet zozeer de definitie van familielid ten laste aan de orde, maar wel het niveau van eisen dat het bestuur inzake bewijzen aan de aanvrager mag opleggen (conclusie advocaat-generaal Mengozzi, nr. 54).

c.2.

In het arrest Jia maakte het Hof geen toepassing van de richtlijn 2004/38/EG maar wel van de richtlijn 73/148/EG.

Welnu, in artikel 4, lid 3 richtlijn 68/360/EG wordt bepaald dat het bewijs van ten laste zijn wordt geleverd door overlegging van een door de bevoegde overheid van het land van oorsprong of van herkomst afgegeven document; naar analogie geldt dit ook voor richtlijn 73/148/EG (rechtsoverweging 38).

Een situatie van bewijs van afhankelijkheid in het land van herkomst is bijgevolg “onontkoombaar” omdat het Hof toepassing maakt van de vroegere richtlijnen waarin vereist wordt dat bewijzen van afhankelijkheid door de overheid van het land van herkomst worden geleverd (Herwig Verschueren, “Het verblijfsrecht van EU-burgers en hun familieleden”, in Marie-Claire Foblets, Sabien Lust, Dirk Vanheule en Philippe De Bruycker (eds.), Migratie- en migrantenrecht 12, 2007, 195-196).

De toestand is anders onder richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, van toepassing op de interne regelgeving voor de beoordeling van verzoeker.

In artikel 2, lid 2, c) wordt als familielid van de Unieburger beschouwd “de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder b), beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn”.

Krachtens artikel 3, lid 2 vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht binnenkomst en verblijf voor: “a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoners bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven”.

De verwijzing naar het ten laste zijn in het land van herkomst in artikel 3, lid 2 is niet opgenomen in artikel 2, lid 2. Daaruit kan a contrario afgeleid worden dat voor de personen bedoeld in artikel 2, lid 2 het mogelijk is dat het ten laste zijn zich pas voordoet in het gastland (Herwig Verschueren, o.c. 196). In dat geval dient in het geval van verzoeker niet aangetoond te worden dat hij ten tijde van zijn verblijf in Marokko vóór 1986, of alleszins voor 2010 ten laste was van zijn vader.

Door te oordelen dat verzoeker geen recht op verblijf verkrijgt omdat hij niet aantoonde reeds in het land van herkomst, waaruit hij bijna 30 jaar vroeger vertrokken is, ten laste te zijn van zijn Belgische vader, schendt verweerder het begrip "ten laste" in artikel 40ter juncto artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

3.1

Verzoeker wijst er voorts op dat verweerder, noch in de beslissing (tot onontvankelijkheid van de regularisatie-aanvraag op grond van het artikel 9bis) van 31.10.2012, noch in de huidige beslissing, op enige wijze geoordeeld heeft dat verzoekers stelling dat hij sedert zijn eerste aankomst in België in 1978 nooit meer in Marokko heeft verbleven, ongeloofwaardig zou zijn. In de beslissing over de regularisatie wordt enkel gesteld dat dit gegeven verzoeker er niet van vrijstelt om de aanvraag in te dienen via de Belgische diplomatieke post in het buitenland.

Hoe dan ook kan op geen enkele redelijke manier worden tegengesproken dat verzoeker al minstens sedert augustus 2010 in België verblijft op het adres van zijn vader in Willebroek. Immers, de aanvraag tot verblijfsmachtiging werd ingediend met vermelding van het adres van verzoekers vader als zijnde verzoekers verblijfplaats in België. Er werd een positieve woonstcontrole uitgevoerd. De beslissing van 31.10.2012 werd ter kennis gegeven via de gemeente Willebroek, met vermelding van hetzelfde adres. Ook in het verzoekschrift tot annulatieberoep van 06.12.2012 dat tegen deze weigeringsbeslissing werd opgesteld werd hetzelfde adres vermeld als verblijfplaats van verzoeker. In verzoekers aanvraag tot gezinshereniging van 29.05.2013 werd wederom hetzelfde adres vermeld. Ook de aanvraag om gezinshereniging van 29.05.2013 werd ingediend vanop het adres van verzoekers vader. Verzoeker ging ook deze beslissing afhalen op de gemeente Willebroek. De loonfiches die verzoeker bijbracht (voor de periode augustus-november 2013) vermelden ook allemaal het adres van verzoekers vader in Willebroek.

Al deze stukken worden verondersteld aanwezig te zijn in het administratief dossier. Aldus kan verweerder niet betwisten of beweren onwetend te zijn van het feit dat verzoeker reeds sinds minstens 2010 onafgebroken op het adres van zijn vader in Willebroek woont, en dat zijn vader zodoende hem materieel en financieel ondersteunt sedert minstens augustus 2010.

Verweerder stelt dat verzoeker pas ingeschreven werd op dit adres op 29.05.2013, en dat een loutere domiciliëring niet voldoende is. Nog los van het feit dat deze stelling enigszins contradictorisch is, moet hoe dan ook gekeken worden naar de feitelijke situatie en niet zozeer naar de administratieve inschrijving van verzoeker op het adres van zijn vader. In casu blijkt uit het voorgaande dat verzoeker reeds sinds 2010 op het adres van zijn vader verblijft (dit werd zelfs vastgesteld tijdens een woonstcontrole). Deze feitelijke situatie werd dan ook administratief verankerd op 29.05.2013, dit is een bewijs te meer van de feitelijke situatie. Het gaat dan ook allerminst om een "loutere domiciliëring" maar om een feitelijke situatie. En zelfs als de administratieve inschrijving een rol zou spelen, dan blijkt dat verzoeker al meer dan een jaar ingeschreven stond op het adres van zijn vader op het moment dat hij de thans geweigerde aanvraag indiende.

3.2

In zijn verweernota bevestigt verweerder wat het verblijf van verzoeker in België betreft enkel de bestreden beslissing, zonder in te gaan op de argumentatie van verzoeker.

4.1

Verweerder was dan ook al financieel ten laste van zijn vader sinds 2010, aangezien hij, behoudens de korte periode in 2013 (behandeling van zijn vorige aanvraag gezinshereniging), geen recht had om te werken.

Verzoekers vader maakt aan verzoeker sedert januari 2014 maandelijks een bedrag van 200 euro over. Dat deze betalingen op dat moment zijn gestart heeft twee redenen: enerzijds werden de arbeidscontracten (het weze herhaald dat dit dagcontracten voor interimwerk betrof, en dus allerminst contracten van onbepaalde duur waren) niet verlengd en had verzoeker geen inkomsten meer, anderzijds kon verzoeker pas een bankrekening in België openen nadat hij voor het eerst in juni 2013 een tijdelijk verblijfsrecht kreeg (m.n. in afwachting van de naderhand negatieve beslissing over zijn aanvraag gezinshereniging). Zonder wettig verblijf in België is het voor een vreemdeling immers quasi onmogelijk om een bankrekening te openen.

Er is dus niets artificieels aan deze situatie, in tegenstelling tot wat verweerder voorhoudt. Verzoeker heeft zich allerminst "bewust" in een situatie gebracht waarin hij ten last valt van zijn vader. Integendeel, zoals uit het administratief dossier en ook uit de bestreden beslissing blijkt, heeft verzoeker toen hij nog maar net een voorlopige verblijfsvergunning had, interimarbeid verricht (ironisch genoeg werd net

daarom de vorige aanvraag gezinshereniging geweigerd) in de periode augustus – november 2013. Het is net ingevolge de negatieve beslissing van verweerder over de vorige aanvraag gezinshereniging (bevestigd door Uw Raad) dat verzoeker niet meer gerechtigd was om arbeid te verrichten (aangezien zijn tijdelijk verblijfsrecht ingevolge de schorsende werking van het beroep uiteraard was afgelopen). Bovendien vond verzoeker geen werk meer in de periode tussen november 2013 en april 2014 (periode waarin zijn verblijf gedekt werd door een bijlage 35, tot aan de tussenkomst van het arrest van Uw Raad). Nu verzoeker niet meer kon werken, is zijn vader hem opnieuw financieel gaan onderhouden vanaf januari 2014, en ditmaal middels maandelijkse geldstortingen van 200 euro (nu zoals aangehaald verzoeker van zijn tijdelijk verblijfsrecht tijdens de vorige aanvraag gezinshereniging gebruik had kunnen maken om een bankrekening in België te openen).

Hoe dan ook zijn de bankafschriften die door verzoeker werden voorgelegd maar een element ten overvloede, nu ook zonder deze bankafschriften duidelijk was dat verzoeker nadat zijn interimarbeid was afgelopen opnieuw ten laste viel van zijn vader. Dit blijkt namelijk net uit het feit dat hij ook daarna op hetzelfde adres van zijn vader is blijven wonen zonder dat hij een inkomen had. Hij bevond zich op dat moment in dezelfde situatie ten laste van zijn vader als hierboven beschreven voor de periode 2010 – juli 2013 (dus tot voor de start van zijn interimarbeid).

Verzoeker is met andere woorden, doordat hij geen werk meer vond, en na april 2014 hoe dan ook niet meer gerechtigd was om te werken, opnieuw ten laste van zijn vader gevallen nadat hij een korte tijd zichzelf in een eigen inkomen kon voorzien. Bovendien heeft het OCMW bevestigd dat verzoeker geen uitkering kreeg, zodat verzoeker werkelijk enkel op zijn vader was aangewezen.

Verweerder noemt de situatie artificieel maar toont allerm minst enige kwade trouw in hoofde van verzoeker aan, en spreekt evenmin tegen dat verzoeker niet meer werkt sedert eind november 2013.

Alle elementen in het dossier staven het vermoeden dat verzoeker sedert 2010 tot op de datum van de bestreden beslissing ten laste is van zijn vader, op de beperkte periode van 02.08.2013 tot en met 18.11.2013 na waarin verzoeker interimarbeid deed).

4.2.

Verweerder stelt dat, nu verzoeker in 2013 enkele maanden gewerkt heeft, hij niet ten laste kan zijn van zijn vader, en verweerder verwijst daarbij naar een arrest van Uw Raad met nummer 6.868 van 01.02.2008. Het arrest is echter niet analoog van toepassing op huidige casus, aangezien het daarbij gaat om een verzoeker die op het ogenblik van de aanvraag reeds effectief werkt (en waaruit Uw Raad afleidt dat die niet ten laste kan zijn van een derde persoon), terwijl verzoeker in casu bij zijn aanvraag niet werkt. Voor zoveel als nodig wijst verzoeker er verder op dat uit het voormelde arrest Reyes van het Hof van Justitie blijkt dat het voornemen van de verzoekende partij die ten laste is van de Unie-onderdaan, om te werken eenmaal hij een verblijfsrecht in een Unie-lidstaat heeft verworven, waardoor hij vanaf dan niet meer ten laste zal zijn, er niet aan in de weg mag staan om van het recht gezinshereniging te kunnen genieten (rechtsoverweging 31):

“Daaruit volgt dat, zoals in wezen is betoogd door alle belanghebbenden die opmerkingen hebben ingediend bij het Hof, eventuele vooruitzichten om werk te vinden in het gastland, waardoor de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie eventueel niet langer ten laste is van die burger wanneer hij het verblijfsrecht eenmaal heeft gekregen, niet van invloed kunnen zijn op de uitlegging van de voorwaarde dat hij „ten laste” is als bedoeld in artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38.”

5.

Het is gelet op het bovenstaande kennelijk onredelijk om te betwisten dat verzoeker op het moment van zijn aanvraag gezinshereniging niet ten laste van zijn Belgische vader viel.

Bovendien blijkt het tegendeel uit het administratief dossier, zoals hierboven werd aangetoond. Door dit gegeven te betwisten schendt verweerder klaarblijkelijk zijn zorgvuldigheidsplicht, aangezien hij geen rekening houdt met alle relevante elementen in het administratief dossier. Minstens interpreteert hij de stukken uit het administratief dossier op een foutieve manier, waardoor hij de materiële motiveringsplicht schendt.

6.

Tot slot blijkt uit de bestreden beslissing op geen enkele manier dat werd rekening gehouden met het gezins- en familieleven van verzoeker, die zoals aangetoond al sedert 2010 op hetzelfde adres als zijn vader woont. Nochtans is verweerder verplicht hiermee rekening te houden bij het opleggen van een verwijderingsmaatregel, zoals in casu, nu de bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten inhoudt.

Om die reden alleen al schendt de bestreden beslissing daarenboven ook het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.”

3.2. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale

toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223 931).

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.4. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de door verzoeker geschonden geachte artikelen 40ter en 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet.

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

*- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;
(...)”*

Verzoeker dient te worden beschouwd als een familielid zoals bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

3.5. Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoeker ter gelegenheid van zijn aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie van 10 juni 2014 werd gevraagd om *“binnen de drie maanden, ten laatste op 10/09/2014 de volgende documenten over te leggen: BEWIJS VAN VOLDOENDE BESTAANSMIDDELEN / BEWIJS VAN VOLDOENDE HUISVESTING / ZIEKTEKOSTENVERZEKERING / BEWIJS VAN ONVERMOGEN / BEWIJS TENLASTENEMING IN HET VERLEDEN DOOR DE VADER / ATTEST NIET TEN LASTE VAN HET OCMW”*.

Op 5 september 2014 legde verzoeker volgende stukken neer: een brief van zijn advocaat, een pensioenfiche van zijn vader, een bewijs van voldoende huisvesting, een bewijs van ziektekostenverzekering voor vader en zoon, een onontvankelijkheidsbeslissing betreffende de aanvraag om machtiging tot verblijf, een loonfiche van verzoeker, een bewijs van onvermogen, een bewijs van tenlastename in het verleden door middel van bankoverschrijvingen en een attest van niet-steuverlening van het OCMW.

3.6. In de bestreden beslissing wordt op basis van de door verzoeker neergelegde documenten geoordeeld dat verzoeker onvoldoende heeft aangetoond in het verleden ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon zoals vereist door artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet omdat het *'attestation de non-assujettissement à: impôt sur le revenu au titre des revenus fonciers / taxe d'habitation et taxe de services communaux n° 1513'* een verklaring op eer is die niet op haar waarachtigheid kan worden getoetst en omdat de stortingen slechts werden opgestart met het oog op de huidige aanvraag.

Vervolgens wordt in de beslissing het volgende overwogen: *“De bewering van de advocaat van betrokkene dat hij sedert 2010 op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is vindt slechts*

gedeeltelijk ondersteuning in het administratieve dossier van betrokkene. De woonstcontrole die werd uitgevoerd in het kader van de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dd. 20.08.2010 toont inderdaad aan dat betrokkene op dat moment bij de referentiepersoon woonachtig was. Echter, het volgende spoor dat betrokkene op dit adres verblijft dateert van 08.11.2012 (betekening van de onontvankelijkheidsbeslissing in de aanvraag 9bis). Betrokkene werd niet officieel ingeschreven op dit adres; dit gebeurde pas op 29.05.2013, in het kader van de eerste aanvraag gezinshereniging. Er dient vermeld te worden dat een loutere domiciliëring op hetzelfde adres dan de referentiepersoon, geen afdoende bewijs is dat betrokkene in het verleden effectief financieel ten laste was van de referentiepersoon. Het gegeven dat betrokkene in deze periode (02.08.2013-18.11.2013) werkzaam was en een eigen inkomen had, toont het tegendeel aan. Tevens blijkt uit het geheel van het dossier, zowel de eerdere pogingen van betrokkene om verblijfsrecht in België te bekomen via andere kanalen, als de doelbewuste acties van betrokkene sedert eind 2013, zijnde het stopzetten van bovenvermelde tewerkstelling en het niet heropstarten ervan, en het opstarten van een beperkte steuncarrousel, dat betrokkene zich sedert eind 2013 — begin 2014 moedwillig en artificieel in de positie 'ten laste' heeft geplaatst, met als enige doel het bekomen van een verblijfsrecht in België.”

3.7. In wezen betwist verzoeker de beoordeling door de gemachtigde van de staatssecretaris van de omstandigheid dat hij in het verleden ten laste was van de Belgische referentiepersoon.

3.8. In de eerste plaats meent verzoeker dat de bewijswaarde van het neergelegde “*attestation de non assujettissement à : impôt sur le revenu au titre des revenus fonciers / taxe d'habitation et taxe de services communaux n° 1513*” niet in twijfel kan worden getrokken omdat de geldigheid van dit Marokkaans document wordt erkend conform artikel 28 WIPR. Dit wetsartikel luidt als volgt:

“§ 1. Een buitenlandse authentieke akte strekt in België tot bewijs van de feiten vastgesteld door de buitenlandse overheid die de akte heeft opgesteld, indien zij tegelijk voldoet :

1° aan de voorwaarden die deze wet stelt aan de vorm van de akten; en

2° aan de voorwaarden voor de echtheid ervan volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld.

De vaststellingen gedaan door de buitenlandse overheid worden niet in aanmerking genomen voorzover zij een gevolg zouden hebben dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde.

§ 2. Het tegenbewijs van de feiten vastgesteld door de buitenlandse overheid mag met alle bewijsmiddelen worden aangebracht.”

Verzoeker kan echter niet worden gevolgd waar hij poneert dat de bewijswaarde van deze buitenlandse akte zou worden miskend. Naar aanleiding van het verweer in de nota met opmerkingen lijkt verzoeker te beweren dat het niet zou gaan om een loutere verklaring van zijn kant. Het attest bevat echter onderaan volgende opmerking: “*Déclaration sur l'honneur de non propriété souscrite par l'intéressé le 22/07/2014*”. Uit de beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris de inhoud van het stuk wel degelijk grondig heeft geanalyseerd en de inhoud ervan heeft gerespecteerd. Bijgevolg heeft de overheid gehandeld in overeenstemming met artikel 28 WIPR. De gemachtigde van de staatssecretaris stelde terecht vast dat “*dit attest werd afgeleverd op vraag van betrokkene op basis van zijn persoonlijke verklaringen, en wordt dan ook aanzien als een verklaring op eer*”. Het is geenszins kennelijk onredelijk om op grond van deze vaststelling te besluiten dat het attest niet in overweging kan worden genomen “*gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan (worden) getoetst*”. In zoverre het betoog van verzoeker kan worden bijgetreden dat het feit dat hij in Marokko geen taks op onroerende goederen, noch een woontaks en evenmin een taks voor de gemeentelijke diensten betaalt een begin van bewijs vormt dat hij onvermogen is, dient te worden vastgesteld dat elk bewijs dat hij wel degelijk ten laste was van zijn vader toen hij nog in zijn geboorteland of elders verbleef, achterwege blijft.

3.9. Verzoeker benadrukt voorts in zijn middel dat de beoordeling van het 'ten laste' een feitenkwestie is en baseert zich daarbij op de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie. In de eerste plaats wijst de Raad erop dat de rechtspraak van het Hof van Justitie over de richtlijn 73/148/EEG van de Raad van 21 mei 1973 inzake de opheffing van de beperkingen van de verplaatsing en het verblijf van onderdanen van de lidstaten binnen de Gemeenschap ter zake van vestiging en verrichten van diensten en over de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn) niet zomaar integraal kan worden toegepast op een situatie die geen enkel communautair aspect bevat. De Burgerschapsrichtlijn vereist immers een grensoverschrijdend aspect om te kunnen worden toegepast hetgeen niet aanwezig is indien een verblijfsrecht wordt gevraagd in

functie van een Belgisch onderdaan die nooit gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer (RvS 2 mei 2013, nr. 223 367; RvS RvS 18 maart 2009, nr. 191 551). Voor zover de rechtspraak van het Europese Hof van Justitie richtinggevend kan zijn met betrekking tot het begrip 'ten laste', blijkt dat het moet gaan om *“een situatie van reële afhankelijkheid”* die voortvloeit *“uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund”* en dat *“de noodzaak van materiële steun (...) in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant (moet) bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen”* (cf. HvJ 16 januari 2014, nr. C-423/12, Reyes, §§ 20-22). Thans ligt geen enkel bewijs voor van het feit dat verzoeker ten laste was van zijn vader toen hij zich noch in zijn geboorteland of elders bevond. Zelfs indien zou worden aangenomen dat *‘het ten laste zijn zich pas voordoet’* in het gastland, zoals verzoeker oppert, dient dit concreet te worden aangetoond. Met zijn bewering dat hij reeds sinds augustus 2010 op het adres van zijn Belgische vader in Willebroek zou verblijven, toont verzoeker niet aan dat hij *“in het verleden effectief financieel ten laste was van de referentiepersoon”*, zoals ook terecht in de bestreden beslissing wordt gesteld. Verzoeker hamert er in zijn synthesememorie op dat het niet om een loutere domiciliëring zou gaan maar om een 'feitelijke situatie'. Hij weerlegt echter geenszins de pertinente overweging uit de beslissing dat de beweerde feitelijke situatie van afhankelijkheid wordt tegengesproken door *“het gegeven dat betrokkene in deze periode (02.08.2013-18.11.2013) werkzaam was en een eigen inkomen had”*. De stelling van verzoeker dat het voornemen van verzoeker om arbeid te verrichten in het gastland het verblijfsrecht niet in de weg mag staan om het verblijfsrecht te krijgen, die hij put uit het reeds geciteerde arrest van het Hof van Justitie, doet thans niet terzake aangezien verzoeker reeds tewerkgesteld was en over een eigen inkomen beschikte alvorens zijn recht op verblijf werd aangevraagd.

3.10. Met betrekking tot de maandelijkse overschrijvingen van 200 euro tracht verzoeker te verklaren waarom hij slechts recent een bankrekening kon openen en waarom de geldstortingen pas in januari 2014 een aanvang namen. Deze argumenten zijn echter niet van aard om aan te tonen dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan door op grond van het geheel van de gegevens uit het dossier, met name *“de eerdere pogingen van betrokkene om verblijfsrecht in België te bekomen via andere kanalen, als de doelbewuste acties van betrokkene sedert eind 2013, zijnde het stopzetten van bovenvermelde tewerkstelling en het niet heropstarten ervan, en het opstarten van een beperkte steuncarrousel”* af te leiden dat hij zich nu artificieel in de positie 'ten laste' heeft geplaatst waardoor hij zich daarop niet kan baseren om zijn recht op verblijf erkend te zien.

3.11. Naar aanleiding van de bevelscomponent van de bestreden beslissing voert verzoeker de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Verzoeker kan bezwaarlijk voorhouden dat bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten onvoldoende rekening zou zijn gehouden met zijn gezinsleven. Het bevel om het grondgebied te verlaten is immers het gevolg van een beslissing waarbij werd vastgesteld dat verzoeker niet aan de wettelijke voorwaarden voldeed om een verblijfsrecht te kunnen genieten in functie van zijn Belgische ascendent. Deze beslissing is precies gestoeld op de vaststelling dat hij geen recht op verblijf kan genieten op basis van zijn beweerde gezinsleven omdat hij als meerderjarige zoon op onvoldoende wijze een band van afhankelijkheid had aangetoond van zijn vader.

3.12. Er werd geen schending aangetoond van artikel 28 WIPR, noch van artikel 40ter juncto artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° of van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat de gemachtigde van de staatssecretaris met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou hebben gehouden of dat hij op kennelijk onredelijke wijze gebruik zou hebben gemaakt van zijn discretionaire bevoegdheid.

Het enig middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend vijftien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. J. DE LANGE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. DE LANGE

F. TAMBORIJN